

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 107

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 7 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 526 din 10 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală	2–4
	Decizia nr. 568 din 22 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală	4–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
26.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Aurel-George Mohan din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	7
27.	— Decizie privind aplicarea mobilității domnului Ion Anghel din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate în funcția publică de secretar general al Gărzii Forestiere Naționale	7
28.	— Decizie privind numirea domnului Eugen Gioancă în funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, la Garda Forestieră Națională	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 526

din 10 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Burduja.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Robert Sorinel Oancia în Dosarul nr. 4.896/3/2019/a1 al Tribunalului București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.321D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul se află la al doilea termen de judecată, la primul termen, din data de 6 octombrie 2022, acesta fiind amânat la cererea avocatului autorului excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că reprezintă opțiunea legiuitorului de a institui separația funcțiilor judiciare, iar funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată și a legalității administrării mijloacelor de probă este distinctă de cea de judecată. Numai în cadrul etapei judecătii instanța se va pronunța asupra acțiunii penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.896/3/2019/a1 al Tribunalului București — Secția I penală, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Robert Sorinel Oancia cu ocazia soluționării unei cauze penale aflate în faza camerei preliminare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21, deoarece judecătorul de cameră preliminară se pronunță doar asupra legalității administrării probatoriului, nu și asupra temeiniciei și suficienței administrării probatoriului. Arată că înainte de anul 1965, în sistemul juridic românesc a existat o instituție similară denumită „ședința pregătitoare”, care întrunea exigențele prevederilor constituționale anterior menționate. Totodată, susține că în alte sisteme juridice, în timpul procedurii de cameră preliminară, judecătorul poate și trebuie să se pronunțe și asupra temeiniciei și suficienței administrării probatoriului, nu numai asupra legalității administrării probelor.

6. Apreciază că principiul egalității de arme și dreptul la un proces echitabil presupun realizarea unui just echilibru între apărare și acuzare, procedura camerei preliminare trebuind să includă o examinare *in extenso* a autorizării sau confirmării procedurilor probatorii de către judecătorul de drepturi și libertăți, ceea ce presupune o analiză atât asupra legalității acestora, cât și asupra temeiniciei și suficienței administrării probatoriului. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 629 din 4 noiembrie 2014.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că obiectul camerei preliminare, din punctul de vedere al probelor și mijloacelor de probă, îl constituie doar verificarea respectării principiului legalității acestora, aspect ce presupune respectarea normelor de procedură în administrare, și nu analiza conținutului din punctul de vedere al temeiniciei, utilității, pertinentei și concludenței, aspecte ce țin strict de fondul cauzei și se analizează de către judecător în hotărârea ce se va pronunța. Coroborând dispozițiile art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală cu cele ale art. 396 și ale art. 16 alin. (1) lit. b) din același act normativ, rezultă, fără dubii, că analiza conținutului constitutiv al infracțiunii este atributul exclusiv al instanței de fond, care poate pronunța o condamnare, dacă faptele există, constituie infracțiune și sunt săvârșite de inculpați, sau o achitare, și nu al judecătorului de cameră preliminară.

8. De altfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, în contextul separării puterilor în stat, a reținut că această nouă instituție procesuală — camera preliminară — nu aparține nici urmăririi penale, nici judecătii, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal, și că activitatea judecătorului de cameră preliminară nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de acesta neantamând și nedisponând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței*

și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțând numeroase decizii prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată. Față de criticile formulate în prezenta cauză, Curtea apreciază ca fiind relevantă Decizia nr. 239 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 10 iulie 2018.

15. În considerentele deciziei precitate, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar, cât privește modalitatea concretă de realizare a justiției, Curtea a constatat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, aceasta este circumscrisă legii care stabilește atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată. Așa fiind, plenitudinea de jurisdicție a autorităților chemate să înfăptuiască justiția este structurată, și nu limitată în funcție de anumite proceduri, termene și condiții a căror respectare este indisolubil legată de actul de justiție. Cu alte cuvinte, ceea ce prevalează, din perspectiva raportării la menirea instanțelor judecătorești, este faptul ca aspectele conflictuale deduse judecării să fie dezlegate de o instanță judecătorească. Singurele limitări ale plenitudinii de jurisdicție a instanțelor judecătorești sunt reprezentate de competența acordată Curții Constituționale conform art. 146 din Legea fundamentală (a se vedea Decizia nr. 302 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2012) și de domeniile excluse controlului judecătoresc conform art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală.

16. În continuare, Curtea a reținut că, sub acest aspect, în cadrul procesului penal, judecătorul de cameră preliminară, judecătorul de drepturi și libertăți și instanțele de fond stabilite de lege au deplină legitimitate, potrivit competenței atribuite de lege, să se pronunțe asupra dezlegării tuturor pricinilor date în competența lor. Respectând deci exigența mai sus enunțată, împrejurarea că, în anumite proceduri, cum ar fi procedura de cameră preliminară, apel, căi extraordinare de atac, legiuitorul a instituit anumite limite [cum ar fi obiectul procedurii în camera preliminară prevăzut de art. 342 din Codul de procedură penală, efectul devolutiv sau extensiv al apelului în cadrul limitelor prevăzute de art. 417 alin. (1), art. 418 și art. 419 din Codul de procedură penală și cu respectarea principiului *non reformatio in pejus*, exercitarea contestației în anulare numai în situațiile prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală, a recursului în casație în situațiile prevăzute de art. 434 alin. (2) din Codul de procedură penală etc.] nu înseamnă că este afectată plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești, deoarece, așa cum s-a arătat, acestea se circumscrie numai legii, în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, cu condiția ca, prin reglementarea la nivel legal a principiilor constituționale referitoare la procedura de judecată, legiuitorul să asigure atât dreptul părților de a avea un parcurs procedural previzibil și dreptul acestora de a-și adapta în mod rezonabil

conduita procesuală în conformitate cu ipoteza normativă a legii, aspecte care se constituie în garanții indispensabile ale dreptului la un proces echitabil, cât și crearea premiselor constituționale în vederea realizării de către instanțele judecătorești a unei justiții unice, egale și imparțiale. Prin urmare, Curtea a constatat că, din această perspectivă, plenitudinea de jurisdicție a instanțelor judecătorești nu este absolută, ea putând fi structurată prin instituirea unor termene, condiții legale ori competențe limitate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011).

17. Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. S-a reținut că, potrivit prevederilor art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară va comunica de îndată parchetului, în vederea remedierii, încheierea pronunțată în cazul în care fie constată neregularități ale actului de sesizare, fie sancționează, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori exclude una sau mai multe probe administrate în timpul urmăririi penale. De asemenea, cu privire la legalitatea probațiunii, s-a reținut că în camera preliminară pot fi supuse controlului judecătorului aspectele referitoare la nulitatea absolută sau relativă ori la excluderea unor probe care, potrivit art. 102 din Codul de procedură penală, vizează numai probele nelegale, probele obținute prin tortură și cele derivate din acestea.

18. În aceste condiții, Curtea a observat că judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecării, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care vor trebui să le combată. Așadar, legiuitorul a limitat la o fază distinctă de parcurs a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor sau legalitatea actelor efectuate de organul de urmărire penală, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecării, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale.

19. Totodată, Curtea a reținut că instituția procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal, iar, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014).

20. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziei menționate, precum și considerentele pe care aceasta se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert Sorinel Oancia în Dosarul nr. 4.896/3/2019/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 568

din 22 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Simo Marton în Dosarul nr. 22.563/197/2019 al Judecătoria Brașov — Secția penală. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.099D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că textul criticat nu are legătură cu fondul cauzei în care a fost ridicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 22.563/197/2019, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Simo Marton în cadrul unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că neinclusiunea măsurii preventive a controlului judiciar în categoria măsurilor preventive a căror durată se deduce din pedeapsa aplicată contravine principiului nediscriminării prevăzut de art. 16 din Constituție. Astfel, obligațiile impuse în temeiul măsurii preventive a controlului judiciar, în special obligația de a nu părăsi localitatea, sunt de natură a genera o limitare a libertății individuale egală cu cea rezultată din măsura preventivă a arestului la domiciliu. Cele două măsuri preventive, arestul la domiciliu și controlul judiciar cu obligația de a nu părăsi localitatea, au același efect, mai ales în ceea ce privește posibilitatea de a desfășura activități lucrative. Atunci când a ales să nu includă măsura preventivă a controlului judiciar în categoria măsurilor preventive privative de libertate ce se deduc din pedeapsa aplicată, legiuitorul nu a avut în vedere situația persoanelor care nu lucrează în localitatea de domiciliu și al căror loc de muncă presupune deplasări frecvente în afara localității. Autorul a arătat că, prin aplicarea măsurii controlului judiciar cu obligația de a nu părăsi localitatea, a fost împiedicat să își desfășoare activitatea profesională. Din această perspectivă, apreciind că efectul unei astfel de obligații stabilite în cuprinsul măsurii preventive a controlului judiciar este același cu cel al măsurii preventive a arestului la domiciliu, a apreciat că dispoziția criticată este discriminatorie.

6. **Judecătoria Brașov — Secția penală** consideră că excepția este neîntemeiată. Potrivit art. 16 alin. (1) din Constituție, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Astfel cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, egalitatea nu presupune uniformitate. Principiul egalității în drepturi nu împiedică aplicarea unui tratament juridic diferit pentru situații de fapt diferite, având o justificare obiectivă și rațională. Instanța a apreciat ca fiind neîntemeiate susținerile petentului referitoare

la echivalența efectelor celor două măsuri preventive, având în vedere că, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 115 din 28 februarie 2019, măsura controlului judiciar, spre deosebire de măsura arestului la domiciliu, nu este o măsură privativă de libertate. Chiar și în ipoteza instituirii obligației de a nu părăsi o anumită limită teritorială, își păstrează natura juridică de măsură restrictivă de libertate.

7. Potrivit art. 221 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în obligația impusă inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuiește fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza și de a se supune unor restricții stabilite de acesta. Astfel, în cazul arestului preventiv, inculpatul este obligat, pe durata luării măsurii, să se afle într-un loc anume desemnat, din această perspectivă măsura preventivă a arestului la domiciliu având aceeași natură cu arestul preventiv. Pe de altă parte, în cazul controlului judiciar sau al controlului judiciar pe cauțiune, se poate impune interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, ceea ce reprezintă doar o restrângere a exercițiului la liberă circulație și nu o privare de libertate.

8. Opțiunea legiuitorului de a deduce din pedeapsa aplicată durata arestului la domiciliu este justificată de faptul că această măsură reprezintă o privare de libertate a inculpatului. În schimb, întrucât măsura preventivă a controlului judiciar reprezintă doar o restrângere a dreptului la liberă circulație, această măsură nu are caracterul și nici intensitatea unei privări de libertate, nefiind justificată deducerea sa din pedeapsa aplicată. Reglementarea conținută de textul criticat, în sensul că durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, fără să existe o prevedere similară în ceea ce privește măsura preventivă a controlului judiciar, apare ca fiind în deplină concordanță cu art. 16 din Constituție. Tratatamentul juridic distinct referitor la posibilitatea deducerii perioadei de timp în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive se justifică prin prisma naturii juridice distincte a celor două măsuri preventive.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest la domiciliu cu o zi din pedeapsă.*”

13. În susținerea neconstituționalității normelor criticate se invocă prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că dispozițiile legale contestate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel,

prin Decizia nr. 650 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, paragrafele 14—31, Curtea a statuat că art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală nu încalcă art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi.

15. Curtea a reținut în acest sens că măsura arestului la domiciliu face parte din categoria măsurilor preventive, pe lângă reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. În legătură cu acest aspect, Curtea, prin Decizia nr. 531 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 21 octombrie 2005, a reținut că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Acestea vizează starea de libertate a învinutului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare.

16. În acea cauză, Curtea a analizat dacă măsura arestului la domiciliu reprezintă o privare de libertate sau o măsură ce restrânge dreptul la liberă circulație. Din această perspectivă, Curtea a constatat că dispozițiile art. 25 din Constituție garantează dreptul la liberă circulație, stabilind, în același timp, că prin lege se stabilesc condițiile exercitării acestui drept. În materie penală, pentru a fi posibilă desfășurarea instrucției penale, exercițiul dreptului la liberă circulație poate fi restrâns cu respectarea și a celorlalte condiții prevăzute de prevederile constituționale ale art. 53. De asemenea, Curtea a reținut că inviolabilitatea libertății individuale este reglementată de art. 23 din Constituție. Alin. (2) al articolului menționat dispune că percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege, iar alin. (4) prevede că arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal. De asemenea, din ansamblul prevederilor constituționale rezultă că restrângerea libertății individuale are un cadru mult mai strict reglementat decât cel al restrângerii dreptului la liberă circulație. Totodată, dreptul la liberă circulație și libertatea individuală sunt avute în vedere de prevederile art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, respectiv prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Curtea a observat că nici prevederile constituționale ale art. 23, nici cele convenționale ale art. 5 nu se referă la măsura arestului la domiciliu. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că privarea de libertate poate lua diferite forme, precum și că locul executării măsurii nu trebuie să fie neapărat o instituție de detenție, în înțeles clasic. Trebuie avuți în vedere anumiți factori, în special natura, durata, efectele și maniera de executare a măsurii în cauză. Art. 5 nu are ca obiect simplele restricții privind circulația, distincția dintre privarea de libertate și limitarea acesteia fiind una de grad sau de intensitate, și nu una de natură sau de substanță.

18. Din perspectiva naturii/substanței măsurii, Curtea a reținut că, potrivit art. 221 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în obligațiile impuse inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuiește fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza și de a se supune unor restricții stabilite de acesta. Astfel, spre deosebire de controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauțiune, unde se poate impune interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, ce reprezintă o restrângere a exercițiului la liberă circulație, atât în cazul arestului la domiciliu, cât și în cazul arestului preventiv inculpatul este obligat, pe durata luării măsurilor, să se afle într-un loc anume desemnat. Astfel, Curtea a constatat că, din perspectiva naturii/substanței, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

19. În ceea ce privește durata măsurii, Curtea a reținut că, potrivit art. 222 din Codul de procedură penală, în cursul

urmării penale arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile, ce poate fi prelungită în cursul urmării penale, numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. De asemenea, durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmării penale, este de 180 de zile. Astfel, și din perspectiva duratei, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

20. În continuare, Curtea a reținut că ceea ce diferențiază în mod esențial o privare de libertate de o restrângere a exercițiului la liberă circulație este intensitatea măsurii dispuse și modul în care aceasta este dusă la îndeplinire. Spre deosebire de măsura arestului preventiv, care determină plasarea persoanei în cauză într-un centru de arestare preventivă, fiind izolată și supusă unei supravegheri permanente, măsura arestului la domiciliu are ca efect rămânerea persoanei în cauză la domiciliul personal. Cu toate acestea, părăsirea incintei propriului domiciliu nu poate fi realizată decât pentru prezentarea în fața organelor judiciare, la chemarea acestora, iar pentru alte motive doar dacă judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere, i-a permis acest lucru. Din această perspectivă, Curtea a apreciat că, din modul de reglementare a măsurii arestului la domiciliu, aceasta reprezintă o încălcare a drepturilor persoanei, care, prin intensitate și modul de aplicare/de punere în executare afectează libertatea persoanei, având caracteristicile unei privări de libertate, sens în care a invocat și jurisprudența de referință a altor curți constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

21. Constatând că arestul la domiciliu este o măsură preventivă privativă de libertate, în analiza criticii potrivit căreia se creează o egalitate între persoanele aflate în arest preventiv și cele aflate în arest la domiciliu Curtea a apreciat că aceasta nu este întemeiată. Deși până la un anumit punct măsura preventivă a arestului la domiciliu este diferită de cea a arestului preventiv, astfel cum s-a arătat anterior, din perspectiva naturii/substanței, duratei, efectelor, manierei de executare și a intensității, cele două măsuri privesc o interferență majoră în dreptul la libertate individuală a persoanei. Așa fiind, atât persoanele aflate în arest preventiv, cât și cele aflate în arest la domiciliu se află într-o formă de privare de libertate, care nu

poate determina o discriminare pozitivă a celor din urmă, ambele categorii de persoane fiind în aceeași situație, aceea a privării de libertate.

22. Curtea a mai constatat că reglementarea în sensul că durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, în același mod cu deducerea zilelor de arest preventiv, reprezintă opțiunea pe care legiuitorul român o are în cadrul politicii penale, nefiind în dezacord cu prevederile art. 16 din Constituție.

23. Aceste considerente, de natură a releva deplina concordanță a art. 399 alin. (9) din Codul penal cu prevederile art. 16 din Constituție, sunt deplin aplicabile și în prezenta cauză, în care nu au fost aduse elemente de noutate, de natură a conduce la o altă concluzie decât cea stabilită anterior de Curte.

24. Curtea constată, totodată, că în prezenta cauză autorul excepției nu este nemulțumit de conținutul textului, care se referă la măsura arestului la domiciliu, ci de modul de reglementare a altei instituții (măsura preventivă a controlului judiciar), în privința căreia susține că ar trebui să existe identitate de tratament juridic. Astfel formulată, critica autorului vizează activitatea de legiferare și politica legislativă în materie penală, în privința căreia, în principiu, controlul Curții Constituționale este foarte limitat. Prin considerentele cuprinse în decizia mai sus citată Curtea evidențiază deosebirea de esență între controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauțiune, ce reprezintă o restrângere a exercițiului la liberă circulație, și arestul la domiciliu, respectiv arestul preventiv, unde inculpatul este obligat, pe durata luării măsurilor, să se afle într-un loc anume desemnat. Curtea a subliniat că, din perspectiva naturii/substanței, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv, justificând tratamentul juridic similar aplicat de legiuitor în privința deducerii duratei din pedeapsa aplicată.

25. Cât privește susținerea autorului referitoare la situația particulară a persoanelor care nu lucrează în localitatea de domiciliu, aceasta se referă la individualizarea măsurilor preventive, așadar la modul de aplicare a legii, aspect care excedează controlului exercitat de Curtea Constituțională.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simo Marton în Dosarul nr. 22.563/197/2019 al Judecătorei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a domnului Aurel-George Mohan din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

Având în vedere cererea domnului Aurel-George Mohan, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/665 din data de 31 ianuarie 2023, în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 14 februarie 2023, domnul Aurel-George Mohan se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 7 februarie 2023.

Nr. 26.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind aplicarea mobilității domnului Ion Anghel din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate în funcția publică de secretar general al Gărzii Forestiere Naționale**

Având în vedere Adresa Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 80.098 din 1 februarie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/688 din 1.02.2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/3.378/MN din 2 februarie 2023,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. c), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. h), art. 503 alin. (1) și (2), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnului Ion Anghel i se aplică mobilitatea din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Arii Naturale Protejate în funcția publică de secretar general al Gărzii Forestiere Naționale.

(2) Domnul Ion Anghel predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 7 februarie 2023.

Nr. 27.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Eugen Gioancă în funcția
de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat,
la Garda Forestieră Națională**

Având în vedere propunerea ministrului mediului, apelor și pădurilor, formulată prin Adresa nr. 50.079/BT din 1 februarie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/723 din 2 februarie 2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/3.693/MN din 3 februarie 2023,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 46/2023 privind organizarea, funcționarea și repartizarea numărului de posturi pentru Garda Forestieră Națională și gărzile forestiere,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eugen Gioancă se numește în funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, la Garda Forestieră Națională.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 7 februarie 2023.

Nr. 28.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

